

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně: **O. M.**, zastoupená Mgr. Renatou Jilkovou, advokátkou se sídlem Thunovská 12, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2004, č. j. 6 Az 29/2004 – 49,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni stěžovatelky advokátce Mgr. Renatě Jilkové **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce po právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2004 byla zamítnuta žaloba žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 4. 2004, č. j. OAM-1033/LE-11-06-2003. Rozhodnutím správního orgánu nebyl žalobkyni udělen azyl podle ust. § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb. a zároveň bylo vysloveno, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 cit. zákona. Rozsudek byl žalobkyni doručen na v záhlaví uvedenou adresu a uložen dne 27. 12. 2004. K faktickému převzetí rozsudku žalobkyní pak došlo dne 11. 1. 2005.

Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla podána na Městském soudu v Praze osobně dne 21. 1. 2005. Žalobkyně namítala, že rozhodnutí správního orgánu o neudělení azylu nemá náležitosti uvedené v ust. § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., neboť z něj není jasné jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při hodnocení právních předpisů na základě kterých rozhodoval. Tento nedostatek se projevil především při posuzování podmínek humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb. Tyto námitky je možno podřadit pod důvody kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Závěrem žalobkyně navrhl, aby rozsudek Městského soudu ze dne 9. 12. 2004 byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň požádala o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti, neboť jinak by byla nucena vycestovat zpět do země původu

a tam by byla ona i její nezletilý syn vystaveni život ohrožujícímu zacházení a nedostatku odpovídající nutné zdravotní péče.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do 2 týdnů po doručení rozhodnutí, přičemž zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Po zvážení výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost byla žalobkyní podána opožděně. Jak bylo již uvedeno výše, byl napadený rozsudek Městského soudu v Praze doručován žalobkyni na adresu Č. s. A. P., D. S., M. 3, P. 8, a protože žalobkyně nebyla zastížena, byl dne 17. 12. 2004 uložen. Doručenka obsahovala všechny náležitosti podle ust. § 50 e) odst. 1 o. s. ř. ve znění platném do 31. 12. 2004. Podle článku II bod 1 zákona č. 59/2005 Sb., jímž byl od 1. 1. 2005 novelizován o. s. ř., platí tento zákon i pro řízení zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; právní účinky úkonů, které v řízení nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachovány. Z uvedeného Nejvyšší správní soud vyvozuje, že splnění podmínek pro uložení zásilky je nutno posuzovat podle ust. § 46 odst. 4 o. s. ř. ve znění platném do 31. 12. 2004, právní následky pak podle o. s. ř. ve znění novely zákona č. 59/2005 Sb. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro uložení zásilky byly splněny, neboť tato skutečnost je prokazována doručenkou s předepsanými náležitostmi, jež má charakter veřejné listiny [§ 50 e) odst. 4 o. s. ř. ve znění platném do 31. 12. 2004]. Účinky doručení tedy nastaly podle ust. § 50 c) odst. 4 o. s. ř. ve znění zákona č. 59/2005 Sb. dne 6. 1. 2005. Zákonná lhůta k podání kasační stížnosti uvedená v ust. § 106 odst. 2 s. ř. s. tak uběhla žalobkyni marně dnem 20. 1. 2005. Faktické převzetí napadeného rozsudku žalobkyní dne 11. 1. 2005 je pro počítání zákonné lhůty bez významu. Kasační stížnost podanou dne 21. 1. 2005 tedy Nejvyšší správní soud podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděnou odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni stěžovatelky přiznal odměnu za dva hlavní úkony právní služby á 1000 Kč (§ 9 odst. 3 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a dvakrát režijní paušál á 75 Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Náklady právního zastoupení nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 3. srpna 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu